

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Bohuslava Hnízdila a JUDr. Brigity Chrastilové v právní věci **žalobce: Y. B.**, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka Liberec, ze dne 21. 5. 2004, č. j. 59 Az 303/2003 - 15,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalobci **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Žalovaný (dále jen „stěžovatel“) napadá kasační stížností rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka Liberec, č. j. 59 Az 303/2003 - 15 ze dne 21. 5. 2004, kterým bylo zrušeno jeho rozhodnutí č. j. OAM - 3923/CU - 06 - P16 - 2001 ze dne 4. 12. 2002 o zastavení řízení o udělení azylu pro bezdůvodné opakované nedostavení se k pohovoru a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení. Důvodem ke zrušení rozhodnutí stěžovatele byla skutečnost, že ze správního spisu nevyplynulo, že by pro potřeby předvolání k pohovoru byl zjišťován pobyt žalobce, tj. že správní spis neobsahoval údaje o ověření těchto skutečností.

Stěžovatel v kasační stížnosti namítá nezákonnost napadeného rozsudku pro nesprávné posouzení právní otázky soudem podle § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), a tvrdí, že krajský soud, který ve věci rozhodoval, nedůvodně předpokládal dlouhodobou nepřítomnost účastníka řízení v místě hlášeného pobytu a nedostatek známosti jeho pobytu ve smyslu § 24 odst. 3 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů

(dále jen „zákon o azylu“), když sám žalobce podle odůvodnění rozsudku (ve druhém odstavci na první straně) argumentuje tvrzením, že mu byla v inkriminované době běžně doručována korespondence na adresu jeho hlášeného pobytu P. p. R. č. p. 812, kam byl rovněž obeslán též výzvou k pohovoru. Z toho je zřejmé, že žalobce se v místě hlášeného pobytu v době doručování výzvy k pohovoru zdržoval a není proto ani důvod k aplikaci § 24 odstavce 3 zákona o azylu. Stěžovatel doručil předmětnou výzvu podle § 24 odstavce 2 zákona o azylu. Ze shora uvedeného důvodu navrhuje stěžovatel zrušení napadeného rozsudku krajského soudu a vrácení věci tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalobce své vyjádření ke kasační stížnosti nepodal.

Z obsahu správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že stěžovatel dne 4. 12. 2002 zastavil řízení o udělení azylu podle § 25 písm. d) zákona o azylu, a sice z toho důvodu, že se žalobce opakovaně nedostavoval k pohovorům, který měly proběhnout dne 19. 11. 2002 a dne 2. 12. 2002, ač byl o obou pohovorech vyrozuměn. Ve správním spisu je založeno předvolání žalobce k pohovoru na den 8. 11. 2002, které bylo žalobci do vlastních rukou zasíláno poštou na adresu „P. p. R. č. p. 812“, zásilka se však stěžovateli vrátila zpět s tím, že adresát je na uvedené adrese neznámý. Následně byl žalobce předvoláván na pohovory, které se měly konat ve dnech 19. 11. 2002 a 2. 12. 2002, tak, že předvolání bylo uloženo u pověřeného zaměstnance stěžovatele. Oznámení o uložení bylo ve dnech 8. 11. 2002 a 19. 11. 2002 vyvěšeno v pobytovém středisku na úřední desce. Z obsahu soudního spisu pak Nejvyšší správní soud zjistil, že v průběhu soudního řízení žalobce opět uváděl adresu „P. p. R. č. p. 812“ a tvrdil, že mu předvolání k pohovorům nebyla doručena. Krajský soud jeho tvrzení shledal důvodnými a rozhodnutí stěžovatele o zastavení řízení zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Rozsudek krajského soudu byl stěžovateli doručen dne 25. 5. 2004, kasační stížnost byla podána dne 7. 6. 2004 faxem, následně byla soudu doručena poštou dne 10. 6. 2004.

Stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek krajského soudu vzešel (§ 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), a kasační stížnost je tak podána osobou oprávněnou. Kasační stížnost byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.). Stěžovatel uplatňuje kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a kasační stížnost je tedy přípustná.

Nejvyšší správní soud tedy napadený rozsudek krajského soudu přezkoumal v mezích řádně uplatněného kasačního důvodu (§ 109 odst. 3 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Podle § 24 zákona o azylu (ve znění zákona č. 2/2002 Sb.) se písemnosti doručují do vlastních rukou žadatele o udělení azylu (odstavec 1). Písemnost, kterou se nepodařilo doručit, se uloží v přijímacím nebo pobytovém středisku, kde je žadatel o udělení azylu hlášen k pobytu, nebo v ministerstvem určeném azylovém zařízení, je-li hlášen k pobytu mimo azylové zařízení. Oznámení o uložení nedoručené písemnosti se vyvěsí v přijímacím nebo pobytovém středisku na úřední desce. Nevyzvedne-li si adresát zásilku do 10 dnů od uložení, považuje se poslední den této lhůty za den doručení, i když se adresát o uložení nedozvěděl (odstavec 2). Po hodnověrném zjištění, že se žadatel o udělení azylu dlouhodobě nezdržuje v místě, kde je hlášen k pobytu, se v případě, že místo jeho pobytu není známo, doručení provede podle odstavce 2 (jak vyplývá z odstavce 3 téhož ustanovení).

Dospěl-li krajský soud k závěru, že správní spis neobsahuje doklady o tom, že by pro potřeby doručení předvolání k pohovoru na dny 19. 11. 2002 a 2. 12. 2002 byl zjišťován

žalobcův pobyt, ač tato skutečnost podle § 24 odst. 3 zákona o azylu zjišťována být měla, použil správný právní předpis a správnou právní normu, přitom jím podaný výklad Nejvyšší správní soud aprobuje. Doručení podle § 24 odst. 2 zákona o azylu, tj. uložení zásilky v přijímacím nebo pobytovém středisku, kde je žadatel o udělení azylu hlášen k pobytu, nebo v ministerstvem určeném azylovém zařízení, je-li hlášen k pobytu mimo azylové zařízení, a vyvěšení oznámení o uložení nedoručené písemnosti v přijímacím nebo pobytovém středisku na úřední desce, přichází v úvahu toliko po hodnověrném zjištění, že se žadatel o udělení azylu dlouhodobě nezdržuje v místě, kde je hlášen k pobytu, a že místo jeho pobytu není známo, jak vyplývá z § 24 odst. 3 zákona o azylu. Pokud stěžovatel doručoval způsobem stanoveným v § 24 odst. 2 zákona o azylu bez toho, že by zkoumal splnění podmínek k takovému postupu podávaných z § 24 odst. 3 zákona o azylu, případně bez toho, že by byly splněny samy o sobě podmínky podávané z § 24 odst. 2 zákona o azylu (pokud by podle § 24 odst. 3 téhož zákona nepostupoval), pak porušil ustanovení o řízení, což v daném případě mělo přímý vliv na zákonnost rozhodnutí o zastavení řízení před stěžovatelem. Tvrdí-li nyní stěžovatel, že žalobce se v místě hlášeného pobytu v době doručování výzvy k pohovoru zdržoval a není proto důvod k aplikaci § 24 odstavce 3 zákona o azylu, tomu odpovídají zjištění Nejvyššího správního soudu, který, byť až po vyvinutí značného úsilí, žalobci v průběhu řízení o kasační stížnosti písemnost doručil prostřednictvím Policie České republiky na jím uváděnou adresu „P. p. R. č. p. 812“, když se mu předchozí zásilka tam žalobci doručovaná vrátila zpět s odůvodněním „číslo popisné neexistuje, adresát neznámý“. Pokud však dále stěžovatel tvrdí, že žalobci doručil předmětnou výzvu (zřejmě myšleno obě předvolání) podle § 24 odstavce 2 zákona o azylu, pak takové tvrzení by mohlo obstát toliko tehdy, pokud by z obsahu správního spisu vyplývalo, že stěžovatel ohledně jednotlivých písemností skutečně postupoval podle § 24 odst. 2 zákona o azylu, tj. uložil zásilky a vyvěsil oznámení o uložení nedoručené písemnosti v přijímacím nebo pobytovém středisku na úřední desce, a to poté, kdy se mu je nepodařilo doručit postupem podle § 24 odstavce 1 téhož zákona. Tak tomu však v daném případě podle obsahu správního spisu nebylo; při doručování předvolání k pohovorům, které se měly konat ve dnech 19. 11. 2002 a 2. 12. 2002, nebyl žádný pokus o jejich faktické doručení žalobci učiněn, a tedy tato předvolání nelze považovat za písemnosti, které se nepodařilo doručit, jak stanoví § 24 odst. 2 zákon o azylu. Z toho lze tedy uzavřít, že žádné z obou předvolání (na pohovory konané ve dnech 19. 11. 2002 a 2. 12. 2002) nebylo doručeno způsobem, který předvídá § 24 odst. 2 zákona o azylu.

Za shora uvedených okolností dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná. Proto kasační stížnost jako nedůvodnou podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů nenáleží. To by náleželo žalobci. Protože však žalobce žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné náklady, jež by mu vznikly, ze spisu nezjistil, rozhodl tak, že žalobci, přestože měl ve věci plný úspěch, se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. dubna 2005

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu